



Rachelin pokoj, pondělí ráno

Kapička potu pomalu sjížděla Rachel Berryové po tváři a jemně klesla na její růžový polštář s kytičkami. Záclonami se do pokoje dralo slunce a osvětlovalo ji úplně stejně jako reflektor na jevišti. Jako by se její pokoj proměnil v pódium divadla na Broadwayi a osvětlovač konečně našel největší hvězdu. Rachel se zavrtěla, protřela si oči, ospale se protáhla a byla vzhůru. Po tváři se jí rozlil úsměv. Takové sluníčko může znamenat jediné: Co nevidět tu bude nádherné, rozkošné léto. A bude jenom její!

Na zdi visel kalendář s fotkami z muzikálu *Wicked*. Každý uplynulý den byl pečlivě zakřížkovaný světloence zeleným třpytivým fixem a bylo vidět, že do konce školního roku na McKinleyově střední už chybí jenom týden. Ještě jeden *uhoze*

kratičký týden a pak bude všechnen čas patřit jenom Rachel. Pět dní, víc ne.

„Dobré jitro, Patti!“ řekla úplně nové keramické bustě broadwayské legendy Patti LuPoneové. Byl to poněkud předčasný dárek ke konci školního roku od jejích tátů. Dokonce jí ho dali v balicím papíru s obrázkem z filmu *Sweeney Todd*. Dnes se dá na webu koupit úplně všechno.

Rachel si začala broukat dokonale intonovanou melodii písně „Och, jak nádherné ráno“ z muzikálu *Oklahoma!* a přitom zapnula počítač. *Mám nádherný pocit, všechno je tak, jak chci.* Slova byla vcelku příhodná, ale Rachel si je zpívala jen v duchu. Hlasivky potřebují čas, než se úplně proberou. Nechtěla riskovat zranění.

Když Rachel vyťukávala heslo, říkala si, jestli se tomu pocitu blížící se svobody může rovnat něco jiného než konec školního roku. Nejspíš ne. Možná jedině konec ročního angažmá v roli Marie ve *West Side Story*, ale dokonce i to by bylo sladkobolné. Kdyby ten den přišel (jako že přijde), všichni by ji zahrnovali chválou a obdivem – což bude víc než to, čeho se může teď dočkat od svých kolegů z Glee klubu. Všichni byli tak sobecky ponořeni do svých titěrných starostí, že nedokázali Rachel denně blahopřát k jejímu velkolepému talentu.

Ale to teď bylo celkem jedno. Toto léto bude Rachelino léto. Nebo – jak hlásala pestrobarevná tabulka v Excelu, která se právě otevřela na displeji – RACHELINO HVĚZDNÉ LÉTO! Bude to čas nabitý vším možným, náročný program složený z různých přednášek, cvičení a dokonce i jinak téměř neusku-

tečnitelného setkání s broadwayskou agenturou, která hledá talenty. Rachel už má svou cestu ke hvězdám jasně naryšovanou. Byla jako Galileo, jenom drobnější a s větším charismatem.

Rachel si znovu prohlédla program. Přetékala pozitivním vzrušením nad kroky, které učiní, nad pečlivě vykonávanou prací na cestě ke kariéře. Jí to ale jako práce nepřipadalo. Rachel byla dívka, která si umí všechno zařídit. A někdy i pro své kolegy z Glee klubu. Samozřejmě neměli jinou možnost, jakmile se Rachel rozhodla, že je zahrne do svého programu. Odpor byl marný.

Tentokrát se šťastným adresátem jejich přání nestal nikdo jiný než Finn Hudson, hlavní zpěvák, který v Rachelině životě bůhvíproč pořád zaujímal významné místo, ať spolu chodili, nebo nechodili. Sblížili a rozešli se už tolikrát, že nikdo na McKinleyově střední nedokázal říct, v jakém stavu jejich vztah zrovna je. Škola prostě přijala fakt, že oběžné dráhy Finna a Rachel se čas od času musí protnout a zase vzdálit. Otázkou bylo, jak jsou planety rozmístěny právě tento den.

Rachel na chvíli odtrhla oči od programu a vrhla zasněný pohled na třpytivý rámeček s fotografií stojící na jejím stole. Na obrázku byla ona s Finnem a hleděli si do očí. Snímek pocházel z loňské oblastní soutěže, kde spolu zpívali směs písní skupiny Journey. Nádherná fotka.

Byla na Finna pyšná, ale opravdu. Finn se v Glee klubu úžasně rozvinul. A Rachel uměla zlepšení ocenit mnohem lépe než kdo jiný. Vždycky ale viděla další cesty, jak z lidí vytesat dokonalé kusy. Finn nebyl výjimkou. Například jeho taneční

schopnosti byly úděsné. Jednou vloni, když zkoušeli na oblastní kolo, Finn rozpažil, když měl paže překřížit. Naneštěstí přitom uhodil Rachel i Quinn Fabrayovou do obličeje. Ne že by Rachel na Quinn nějak záleželo (dokonce ji to pobavilo), ale Rachelina tvář byla velmi drahocenná. Obličej bude druhým důvodem její slávy. Tím prvním bude pochopitelně její hlas.

Spoustě dětí z Glee by se taneční trénink hodil, ale nejvíc ho potřeboval Finn. Proto se Rachel rozhodla, že ho zahrne do svého Hvězdného léta. On o tom ale zatím nevěděl. Na zadní obálce časopisu *Nevěsta z Ohia*, který jednou v knihkupectví prolistovala a prohlédla si nádherné plesové róby, viděla inzerát na taneční kurzy pro páry. Samozřejmě neměla v úmyslu si Finna hned brát ani nic takového, to vůbec ne. Byla to jen dokonalá příležitost, jak si procvičit dovednosti tak potřebné pro pěvecké partnerství. A kromě toho to Rachel připadalo nesmírně romantické.

Představovala si, že dvakrát týdně se v tanečních rozvine scéna jako ta ze *Zpívání v dešti*, kde Don Lockwood a Kathy Seldenová tančili waltz v prázdném filmovém ateliéru. Rachel by se vznášela ve vzdušných šatečkách s tmavými vlasy vyfoukanými do elegantních vln. Pak by vklouzla do náruče šarmantního gentlemana v obleku s kravatou. Kdyby šlo všechno podle plánu, bylo by to dokonalé. Už se nemohla dočkat, až bude ve škole a řekne to Finnovi.

Na lenošce vedle její postele dychtivě čekaly citrónově žluté šaty s zoučkými ramínky a červené balerínky s flitry. Oblečení, které si vezme, dokonale odpovídalo její prosluněné náladě.

Rachel byla přesvědčena, že úspěch je výsledkem dokonalého sladění připravenosti s příležitostí. Nikdy nemohla být přespříliš připravena na všechno, co život přinášel, včetně každého dne na McKinleyově střední. Právě proto každý večer vždycky nejdřív dodělala domácí úkoly a teprve potom si zazpívala celou desku některého muzikálu z Broadwaye. A proto bylo také zcela nezbytné, aby si každý večer připravila oblečení na další den.

Když se Rachel začala oblékat, procházela si v hlavě svůj program na léto. Každé pondělí začne čtyřhodinovým nahráváním v jediném studiu ve městě, v Lima Beats. Nebylo to nic moc, starý přestavěný dům v centru, kde si před pár lety otevřel studio nějaký bývalý hudební producent jménem Tito. Jeho zákazníci byli převážně uhrovití kluci z garážových kapel, které měli stránky na MySpace a uhozená jména jako Zkroucená agónie. Všechno hrozí amatéři. To se ale samozřejmě změní, až Rachel vstoupí do dveří a začne nahrávat desku svých coververzí písní Idiny Menzelové. Rachelin hlas bude znít na profesionálním nahrávacím zařízení ještě úžasněji. Ona to věděla. Nebude potřebovat žádné krabičky, které doladí falešné tóny.

Úterky a čtvrtky začnou hodinami stepu, jazzového tance a baletu a pak budou následovat hodiny přednesu u jediného zdejšího soukromého učitele, sira Paula Stantona. Byl to přítel jejích tátů a chodil asi na nějakou univerzitu v Oxfordu nebo kde. Už dokonce Rachel určil knihu, kterou si má před první hodinou přečíst: *Základy přednesu* od nějakého starodávného herce Johna Walkera. Byla poněkud suchopárná, kdyby měla Rachel mluvit upřímně. Ale domnívala se, že správná výslovnost

je často přehlížené, avšak nesmírně důležité umění, a že by to měl každý umělec umět. Vloni při jedné zkoušce sdělila tuto skutečnost své kolegyni z Glee klubu Tině Cohen-Changové a dočkala se za to jen skrovných díků.

Tina chtěla navrhnout, aby sbor nazkoušel novou píseň, ale každý název, který jí vyšel ze rtů, narušilo její koktání. Rachel si říkala, že to zní hůř, než když někdo náhodou při matematice škrábne nehty o tabuli. Nebo když to Noah „Puck“ Puckerman dělá schválně, aby se všichni zkroutili. Když Tina navrhla, aby udělali píseň od „B... B... B... Beach Boys“, Rachel už to nevydržela a udělala sboru přednášku o tom, jak je důležité absolvovat kurz výslovnosti. Tina utekla s pláčem ze zkušebny a Rachel se znovu setkala jen s našťvanými obličejí a založenýma rukama. Kromě Brittany Pierceové, samozřejmě, ta se zeptala, jestli může na kurz výslovnosti vzít i svou kočku. Chudinka Britt kočce asi nerozuměla, když začala hlasitě příst.

Rachel byla zvyklá, že za snahu ji kdekdo peskoval. Ostatním bylo možná jedno, že mluví jako nevzdělaní venkovští křupani, ale ona tak nechtěla dopadnout. Celé hodiny se dívala na *My Fair Lady* a studovala. Pak se ale ukázalo, že Tina to hrozné koktání jen simulovala. Proč by ale někdo chtěl mluvit hůř než dokonale? To byla pro Rachel naprostá záhada.

Když si kartáčovala lesklé tmavé vlasy a dívala se přitom do zrcadla, opustil úsměv její tvář a začala se mračit. Všimla si totiž neopálených proužků na ramenou. To je asi z toho tílka, co měla na zahradě. O víkendu tam nějakou chvíli seděla, když se učila nový monolog z muzikálu *In the Heights*.

Rachel musela být na sluníčko opatrná. Kůže jí velmi snadno zhnědla. Na rozdíl od Rozinek – na ty slunce skoro nepůsobilo, vinou závislosti, kterou si vypěstovaly pobyty v solárku, place-nými Sue Sylvesterovou. Rachel se nechtěla slunci zbytečně vy-stavovat. Chtěla mít pleť navždy mladou a krásnou. Nikdy nechápala posedlou touhu trenérky Sylvesterové po kontrastu umělého opálení s dresem Rozinek. A nápadné bílé proužky ne-patří do Rachelina plánu, zejména proto, že na sobotu se už objednala k fotografovi na několik portrétů.

Potřebovala fotky, které budou vypadat zcela profesionálně, ale přitom budou křičet „budoucí hvězda“, až je rozdá režisérům na nadcházejících konkurzech. Portréty se budou také hodit na rozdávání podpisů zbožňujícím fanouškům. Jeden portrét také věnuje do Breadstix. Pověsí si ho tam na zeď a hosté budou moci obdivovat Rachelin zářivý úsměv a nad špagetami s masovými knedlíčky budou rozjímat o jejích skromných začátcích. Na fotku připíše: „Breadstix! Díky za těstoviny a příjemné chvíle. Ciao! Rachel Berryová“. Breadstix samozřejmě není Sardi's v New Yorku, ale musí to udělat. Restaurace jí za to samozřejmě bude později děkovat, až jí portrét přitáhne davy hostů.

Rachel si řekla, že fotografovi raději zavolá, aby jí potvrdil, že všechno platí. Také mu musí mailem poslat nějaké návrhy. Uvažovala o puntíkových šatech, ale možná by v nich vypa-dala příliš troulale. Rychle si to zapsala do poznámek. Pak ještě jednou prošla seznam všemožných cvičení. Hlas? *Platí*. Herec-tví? *Platí*. Společenský tanec s chlapáckým představitelem hlav-ní role? *Ale jistě!* Rozpis si třikrát vytiskla a na jeden do levého

horního rohu rukou napsala *Rachel Berryová*, na další pak *Finn* a *pan Schuester*. Na ten se svým jménem přilípala zlatou hvězdičku, samozřejmě. V tuhle chvíli, zatím, to byla jen metafora slávy. Ale brzy to bude pravda.

Domnívala se, že je důležité, aby pan Schuester přesně znal její plány. Měl by si uvědomit, jak odhodlaná je pokračovat ve školení i přes léto a také může nahlédnout do rozpisu, kdyby se s ní náhodou chtěl o prázdninách poradit s výběrem písní na příští rok.

Od chvíle, kdy pan Schuester převzal vedení Glee klubu, Rachel pěvecky odpracovala skoro všechno. Několikrát pocítila podezření a pak si to dokonce potvrdila, když podplatila Lauren Zizesovou z audiovideo kroužku, aby ostatní členy sboru tajně natočila při zkoušce: Skoro nikdo nezpíval! Rachel byla nejnadanější, a proto jí to moc nevadilo. Ale když táhne skoro všechno sama, pak by měla mít také právo rozhodovat o výběru písní a mít slovo při tvorbě kostýmů. A proto nevynechala jedinou příležitost ke zveřejnění svých názorů, což ale její líné kolegy z Nových směrů hodně zlobilo. A líní tedy byli.

Rachel vzala z bílé nalakovaného prádelníku úplně nový vý-
tisk ročenky McKinleyovy střední. Byla těžká skoro jako učebnice. Na lesklé černé obálce byl vytištěn červeno-bílý znak školy. Z toho znaku mívala Rachel takový ten pocit závratě, stejný jako když se dívala na úvodní titulky filmu *The Music Man* a věděla, že ji na obrazovce čeká velkolepý hudební zážitek.

Přestože ročenka vážila opravdu hodně, studenti z kterékoli zájmové skupiny ji ochotně nosili tam a sem. Ročenky, to bylo

na McKinleyově střední vždycky velmi závažné téma. A pro Rachel se staly také jakousi hrou. Chtěla, aby se o ní na škole vědělo, a svou přítomnost velmi ráda potvrzovala účastí na co největším počtu fotek. Byla to pro ni taková příprava na dobu, kdy její tvář bude zdobit obálky módních magazínů a časopisů o celebritách. Na většině fotek ale byly Rozinky při přemetech nebo při přestávkovém flirtování s fotbalisty. Ovšem Rachel měla jeden trumf, tajnou zbraň. Byl to Jacob Ben Israel. Podle Rachel byl „J-Fro“ nesmírně slizký tvor a občas mívala pocit, že ji pronásleduje, ale kromě toho dělal také fotky do ročenky. A proto na něj musela být každý rok při dokončování grafiky trochu milá. Brala to jako skvělou příležitost k výuce herectví.

Letos mu dovolila, aby ji zařadil do kapitoly s názvem „Den v životě školy“, která zachycovala některé studenty McKinleyovy střední v týž školní den. Rachel byla nadšená, když ji vybrali. Velmi pravděpodobně bude mít v letošní ročence ve srovnání s loňskou dvojnásobek fotografií. „J-Fro“ směl dokonce k ní domů, na začátku školního dne. Fotil ji, když se v koupelně chystala a zpívala své pravidelné ranní stupnice (*mi mi mi mi mi mi mi míííí*). A celý den se pak kolem ní motal jako nemotorné, uslintané štěně s kyprým afro účesem, cvakal fotky a kladl jí neuvěřitelně dotěrné otázky.

Odpovědi strčila od boku jako pravá profesionálka. A když se J-Fro zeptal „Jakou barvu kalhotek dneska máš?“, poskytla mu Rachel tu nejcelebritovatější odpověď ze všech: „Bez komentáře.“ Pochybovala, že by se tento dialog objevil v ročence, ale bylo jí jasné, že odpověděla velmi pohotově.